

ВІДГУК ОПОНЕНТА

на дисертацію

Резніченко Юлії Олегівни

«Наративні моделі української повісті 2010-х років»,
подану на здобуття наукового ступеня доктора філософії
за спеціальністю 035 Філологія

Дисертаційна робота Резніченко Юлії Олегівни «Наративні моделі української повісті 2010-х років» репрезентує наратологічний дискурс новітнього українського літературознавства як один із актуальних науково-методологічних напрямів дослідження літературно-художнього тексту і літературного процесу назагал. У призмі теоретичної тріади «жанр – наратив – індивідуальний стиль» осмислені основні закономірності художнього світосприймання і форми творення прозового наративу в сучасній українській літературі, означений періодом 2010-их років.

Детальний аналіз дисертації дає можливість зробити висновок про її актуальність, наукову новизну та відповідність науковій темі, в контексті якої було здійснене дослідження, практичне і теоретичне значення отриманих результатів, оцінити ступінь їхньої апробації, а також виявити важливі аспекти, що розширюють науково-методологічні та поетикальні горизонти новочасного вітчизняного літературознавства.

Актуальність обраної теми дисертації,

її зв'язок з науковими програмами

Обґрунтовуючи тему свого дослідження, Юлія Резніченко слушно зауважує, що літературне сьогодення якнайтісніше пов'язане із глобалізаційними економічними, політичними, суспільними, культурними явищами (с. 17), і наголошує на тому, що аспект художності безпосередньо сплітається із «технологічними інноваціями, зростанням швидкості обміну інформацією, новими комунікаційними можливостями тощо» (с. 17). Отож, кожен новий поворот дослідницької «лінзи поляроїда» вияскравлює нові грані

літератури як дзеркала, як призми, як ідеї й метафори – література динамічно трансформує свою сутність в умовах стрімких змін довкола людини та в самій людині. Наратологія як наука про організацію художнього викладу чи не найбільш чутливо сприймає трансформації художності, відповідаючи новими підходами до розуміння екстраполявання художнього світу та розширенням теоретичного інструментарію для вивчення специфіки наративної організації тексту в іншому / новому / трансформованому контексті. Найбільш показовими маркерами динаміки літературного процесу є проблематика, тематика, жанрова парадигма та індивідуально-стильова манера автора, що в сукупності репрезентації творчої манери авторитетних для певного етапу розвитку літератури письменників дає відповідь про визначальні тенденції формування канону художності та літературності у певному історико-світоглядному та філософському контексті. Саме тому намір авторки дисертації осмислити природу та наявні трансформації повісті як одного із домінантних жанрів літератури упродовж тривалого часу її розвитку у поєднанні з поглибленим наратологічним дослідженням творів сучасної української літератури (визначено період – 2010-ті роки) засвідчує актуальність теми, рівно ж як і актуальність обраного теоретико-методологічного ракурсу дослідження ключової проблеми дисертації.

Водночас актуальність теми дисертації Юлії Резніченко увиразнена тим, що робота була виконана на кафедрі української літератури Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара і є органічною складовою науково-дослідної теми кафедри «Поетика художнього тексту: від модернізму до постмодернізму» (номер державної реєстрації 0119U100045).

Особистий внесок здобувача в отриманні наукових результатів, наданих у дисертаційній роботі

Особистий внесок Юлії Резніченко як здобувачки наукового ступеня доктора філософії полягає у формулюванні ключової проблеми дослідження,

грунтовному аналізі теоретико-методологічних, історико-літературних, літературно-критичних, фахових наратологічних джерел, виборі об'єкта і предмета дослідження, формулюванні його мети й основних завдань. Історико-літературний аналіз жанру повісті авторка дисертації вводить у чітко окреслений теоретичний дискурс, в результаті чого засвідчує концептуалізацію дослідницького підходу. Ю. Резніченко структурувала виклад теоретичних постулатів на основі літературно-художнього матеріалу, здійснила логічний та переконливий аналіз визначених текстів у сукупності методів наратологічного дослідження. Водночас доцільно та результативно застосовані підходи герменевтики, рецептивної естетики, зіставного й історико-типологічного методів, окремі аспекти психоаналізу, деконструктивізму, інтертекстуального аналізу та гендерних підходів у літературознавстві. За матеріалами дослідження опубліковані статті у фахових виданнях України, закордонному виданні, тези доповідей на конференціях.

Юлія Резніченко запропонувала власний оригінальний підхід до аналізу української повісті 2010-их років, що свідчить про високий рівень філологічної підготовки та сформовану індивідуальну дослідницьку стратегію при здійсненні літературознавчого (поетикального) аналізу.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків та рекомендацій

Наукові положення дисертації, схеми аналізу літературно-художніх творів, основні принципи дослідження індивідуального авторського стилю, висновки про специфіку наративних моделей української повісті 2010-их років та окреслені перспективи для подальших як жанрологічних, так і наратологічних студій ґрунтуються на ретельному вивченні наявних наукових матеріалів, на вправному володінні методикою літературознавчого аналізу та самостійності наукових суджень і висновків. Запропонована схема аналізу літературно-художнього тексту в призмі обраного теоретичного підходу в історико-

культурологічній проєкції може слугувати рекомендацією для подальшого дослідження як із позицій історико-літературних підходів, так і в ракурсі розбудови парадигми новітньої наратології.

Ступінь новизни результатів, їхнє теоретичне та практичне значення

Дисертація засвідчує продуктивний розвиток теоретико-літературних і поетикальних традицій українського літературознавства, зокрема визначає вектори дослідницького дискурсу і вводить сучасне українське письменство у канон літератури в призмі «наратологічного повороту». Новизна здійсненого дослідження, що втілилася у логіці наукового мислення дисертантки та здобутих результатах, полягає у тому, що *вперше* в українському літературознавстві:

- українська повість 2010-х років представлена в призмі специфіки розгортання наративу, адже аналізовані тексти авторка систематизувала за наративними моделями (визначивши домінантні параметри продукування оповіді / розповіді в них);

- жанр повісті досліджений в наратологічному ракурсі (від «давнього» до новочасного трактування жанру);

- проблематика, тематика, образна своєрідність української повісті 2010-их років стають предметом ретельного наукового дослідження, що синтезує принципи історико-літературного аналізу із постулатами теоретичного осмислення та узагальнення;

- поетика сучасної української повісті введена у контекст історико-літературного процесу (деякі серед аналізованих творів дотепер не були об'єктом наукового зацікавлення).

Водночас авторка дисертації коректно розвиває традиції наратологічного дослідження, конкретизуючи поняття наративної моделі і апробовуючи запропонований підхід на матеріалі української повісті 2010-их років. Важливим здобутком Юлії Резніченко є аналіз питання про «специфіку художнього осмислення буття людини й дійсності в прозі XXI ст. (у контексті поліфонії

літературних напрямів» (с. 24), що є суголосним із активними дискусіями про канон літератури назагал та місце сучасної літератури в ньому, зокрема.

Практичне значення отриманих результатів

Дослідження Юлії Резніченко має продуктивну наукову перспективу, адже його матеріали можуть бути корисними для поглиблення історико-літературного дискурсу, для деталізації теоретико-літературних концепцій у ділянці вивчення як генологічних, так і наратологічних аспектів літератури. Робота може бути складовою нормативного курсу «Історія української літератури» та спецкурсів і спецсемініарів із проблем новітньої української літератури. Ідеї, які запропонувала і розвинула авторка дисертації, можуть бути використані під час написання курсових, кваліфікаційних робіт, при укладанні підручників, посібників, довідників. Таким чином, дисертація дає добре підґрунтя як для подальших наукових студій (передусім щодо природи і жанрової динаміки повісті, нових горизонтів наратологічного дослідження, а також поетики сучасної української прози), так і для здійснення освітнього процесу.

Висновок про повноту опублікування основних положень дисертації

Результати наукового дослідження Юлії Резніченко здобули належну апробацію із позитивною оцінкою завдяки участі у 14-ти наукових заходах: міжнародних та вітчизняних наукових, науково-практичних конференціях, міжнародній міждисциплінарній науково-практичній конференції, міжнародному науковому симпозіумі, науково-теоретичних семінарах. Дисертація обговорена і схвалена на міжкафедральному фаховому семінарі зі спеціальності 035 Філологія Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара (протокол № 1 від 27.05.2022 р.). Науково-дослідницькі здобутки авторки дисертації викладені в 16 наукових публікаціях, із яких 4 – у наукових фахових виданнях України, 5 – в інших періодичних наукових виданнях, 7 тез доповідей. Тематика і зміст зазначених публікацій свідчать про достатність

викладу в них основного змісту дисертації.

Аналіз основного змісту роботи

У вступі Юлія Резніченко переконливо обґрунтувала актуальність дисертаційної роботи, визначила об'єкт і предмет свого дослідження, сформулювала мету та завдання роботи, показала її зв'язок з науковими програмами, планами, темами університету. Визначені методи дослідження засвідчують ґрунтовну фахову підготовку дисертантки і її вміння цілісно змодельювати дослідницький процес. У вступі також відображена наукова новизна та практична цінність результатів дослідження і визначений особистий внесок здобувачки в сучасний дослідницький літературознавчий дискурс. Тут же можемо відзначити оригінальність наукових розмислів авторки дослідження, позаяк у вступі марковані деякі дискусійні твердження, що матимуть логічне продовження надалі у розділах дисертації. Приміром, ототожнення традиційного письма із постмодернізмом, а новаторського – із метамодернізмом (с. 21) відкриває простір для пошуку певних методологічних констант наукового дослідження.

У першому розділі – **«Теоретико-методологічне підґрунтя вивчення наративної специфіки повісті»** – дисертантка зосередила увагу на двох ключових теоретичних аспектах: жанротвірні параметри повісті (підрозділ 1.1) і наратологія в генологічній перспективі (підрозділ 1.2). Кожен аспект репрезентований через ґрунтовне і критичне опрацювання наявних теоретико-методологічних і концептуальних досліджень. Зокрема, поряд із глибоко диференційованим поняттям «жанру» в сучасному літературознавстві представлений аналіз жанрових трансформацій повісті в контексті історико-літературного розвитку, при цьому Юлія Резніченко дотримується визначеного дослідницького вектору і особливо акцентує на генологічних закономірностях і наративній специфіці розвитку жанру повісті в українській літературі та літературознавстві. Значна увага зосереджена на ключовому понятті дисертації

(нарративна модель), уведеному в широкий термінологічний простір, ґрунтовно та всебічно представленому і достатньо аргументованому. Поняття «жанр» проаналізоване на основі засадничих літературознавчих підходів, опрацювання джерел засвідчує ретельність і коректність дисертантки в розвитку напрацювань дослідників. Водночас варто уточнити обсяг категорії «сучасність» (с. 27), адже часом констатовано, що це «постмодернізм і метамодернізм», часом – «модернізм і постмодернізм». Також цікавим є ракурс жанрової динаміки метамодернізму, позаяк характер «повторення» в постмодернізмі істотно відрізняється від метамодерністичного «повторення» і має визначальний вплив на «закономірності мислення», на чому доречно акцентує Ю. Резніченко (посилаючись на Т. Бовсунівську). На підставі наукових джерел авторка диференціює два періоди побутування поняття «повість» (с. 31), і в цьому контексті було б доцільним продовжити історичну тяглість, додавши і охарактеризувавши концептуальні підходи до цього поняття і щодо повісті ХІХ - початку ХХІ ст. При цьому слід наголосити на дослідницькій ретельності Ю. Резніченко в ході аналізу теоретичних джерел. Зближення реферованого матеріалу з основною проблемою дисертації відбувається послідовно у кожному підрозділі та параграфі, зокрема, «розповідна стихія» повісті (с. 36) названа її ключовою жанровою прикметою і подальші міркування увиразнюють та ілюструють цю позицію авторки. Детальний аналіз сюжету повісті формує відповідний аналітичний простір для конкретизації специфіки нарративної моделі відповідно до запропонованої авторкою дисертації типології. Ю. Резніченко детально зупиняється на деяких підходах до класифікації української повісті (тематичному – А. Юриняка, жанрово-стильовому – В. Жукової, стильовому – А. Гурбанської), що відповідає дослідницьким пріоритетам і тут було б доречним маркувати власні спостереження над співвідношенням тематики, жанрових ознак і особливостей стилю з нарративною специфікою повісті – чи є можливим таке зіставлення, чи будь-яким чином корелюють тематика, жанрові ознаки і стиль письменника з особливостями організації художнього нарративу? Зміни у

жанровій динаміці повісті авторка дисертації пов'язує із «рубежем 1980–1990-их років» (с. 44), що підтверджується вивченням відповідних досліджень (Т. Гундорової, Н. Зборовської, Т. Денисової, Р. Харчук) і дотриманням загального настрою постмодерністичного світотворення і світопереживання. Міркування та висновки Юлії Резніченко про специфіку постмодерної повісті не викликають жодних заперечень, однак уналежнення української повісті 2010-их років до постмодернізму (с. 48) заохочує до дискусії про домінування постмодернізму чи метамодернізму в художньому наративі цього часу. Зважаючи на умовний початок настрою сучасної доби – 1975 рік, стаття М. Заварзаде «Факт апокаліпсису і художнє «затемнення» в сучасних наративах американської прози», з якої натеper відпочатковуємо метамодерністичні тенденції, а також зважаючи на два тексти культурологічно-методологічного спрямування – «Нотатки про метамодернізм» Робіна ван дер Аккера і Тімотеуса Вермюйлена (2010), «Маніфест метамодернізму» Люка Тернера (2011) – характеристика прикмет української повісті визначеного десятиліття може розгорнути цікавий та інтригуючий контекст для дискусії. Серед іншого – і про своєрідність геометрії художнього наративу. Отож, міркування дисертантки мають не лише важливе значення для осмислення природи української повісті в її жанровій динаміці, але й для створення передумов для дослідження історико-літературного процесу на його сучасному етапі. Ю. Резніченко запропонувала схематичне увиразнення жанрової динаміки повісті від XI століття до етапу 1990-их років, що свідчить про фахове осмислення наявних наукових підходів і вміння систематизувати матеріал з визначенням власних аналітичних домінант.

Відзначимо критичний підхід дисертантки до опрацьованих наукових концепцій та класифікацій і вміння побачити відкритість літературно-художнього явища до новопрочитань і переосмислення. У першому розділі представлена методологічна основа дослідження, при цьому Юлія Резніченко засвідчила ретельне оволодіння прийомами наратологічного аналізу. Акцентувавши на працях чільних представників класичної та новітньої

наратології, авторка дисертації акцентувала на одному із сегментів – генологічному, що становить осердя дослідження. Зрівноваживши класичні та посткласичні тенденції, врахувавши особливості «наратологічного повороту», дисертантка виокремила позиції, принципово важливі для осмислення творення художнього наративу саме у повісті. Принагідно відзначимо, що було б доцільним посилання на «Граматику Декамерона» Ц. Тодорова (с. 52; у тексті дисертації це здійснено опосередковано, через статтю О. Собчука). Ю. Резніченко слушно наголошує на багатоманітності сучасного нратологічного дискурсу, при цьому тут зауважуємо не так «неоднозначність» (с. 53), як констатацію цієї багатоманітності, що засвідчують у своїх працях Р. Савчук, І. Папуша – значною мірою аналізуючи дослідження як зарубіжних, так і вітчизняних теоретиків нратології.

Принципово важливими у дисертації Ю. Резніченко є два параграфи другого підрозділу, присвячені нарративній типології (з ретельним аналізом ключових для дисертації понять – наратив, наративність, нарація, наратор, наративна типологія, наратор, фокалізація) і наративній моделі, що є робочим терміном у запропонованій концепції вивчення специфіки організації художнього викладу в українській повісті 2010-их років. Подаючи дефінітивний ряд – наративна стратегія, наративна структура, наративна модель, – авторка чітко маркує дослідницький горизонт і визначає принципові підходи до осмислення специфіки художнього наративу в обраних для аналізу творах. Варто відзначити методологічний поліфонізм другого підрозділу, що свідчить про високий фаховий рівень Ю. Резніченко, адже попри свідоме обмеження і чітке дотримання канону нратологічного аналізу зауважуємо ремарки у контексті інтенційних теорій чи теорій читача.

Наступні розділи дисертації (другий і третій) – авторська інтерпретація форм і способів нарративного моделювання художнього світу в українській прозі 2010-их років.

У другому розділі – «Лінійно-ретроспективна (спогадова) і лінійно-

проспективна наративні моделі сучасної української повісті» – детально представлені два основні сегменти дослідження: теоретична класифікація наративних моделей української повісті 2010-их років (2.1) і поетикальний аналіз двох наративних моделей: лінійно-ретроспективної (спогадової) (2.2) та лінійно-проспективної (2.3). У першому підрозділі аргументовано основні прикмети двох виокремлених наративних моделей, подані їхні визначення, що становить вичерпну базу для подальшого поетикального дослідження на матеріалі художнього тексту. Варто зауважити, що аналітичний підхід до розрізнення субмоделей за домінантою гомо- чи гетеровикладу (с. 82) конкретизує аспекти когнітивної наратології, що лише набуває свого розвитку у вітчизняному літературознавстві (2020 року захищена дисертація А. Лахманюк про специфіку художнього наративу М. Коцюбинського). Для оцінки фахової вправності дисертантки слід звернути увагу на розмисли про вияви часової інтерференції при аналізі творів, уналежнених до першої субмоделі (повісті Є. Кононенко, Л. Денисенко, Г. Пагутяк, В. Даниленка). Ю. Резніченко простежує цілісний процес репрезентації часу нарації у трансформаціях наративного часу, що увиразнює поетикальне функціонування наративної моделі. Інколи зауважуємо синонімізацію понять «нарація» і «наратив», однак розгортання аналізу свідчить радше про технічний недогляд, а не про взаємозаміну термінів. Поетикальне дослідження творів дає можливість авторці не лише осмислити специфіку організації художнього наративу, але й сформулювати питання про жанровий канон повісті й відразу запропонувати відповідь (с. 101, «Новий рік у Стамбулі» Г. Пагутяк). Специфіка другої субмоделі вивчена не менш ретельно, зокрема, у своєрідному калейдоскопі авторських індивідуальних стилів представлені повісті М. Матіос, С. Йовенко, В. Вознюка. Окремо варто відзначити характеристику «неантропоморфного наратора» у «цитованому світі» (с.110). Спогадова домінанта цієї субмоделі послідовно утверджує перспективу когнітивістики у царині наратологічного дослідження. Уважне прочитання та цілісний аналіз повістей М. Гримич, Т.

Зарівної, А. Дністрового, В. Даниленка з акцентом на образі «усвідного» гетеродієгетичного наратора (с. 127) дало підстави для всебічного дослідження своєрідності лінійно-проспективної наративної моделі. Юлії Резніченко вдалося поєднати аналіз структури художнього викладу із наявними у текстах українських письменників прикметами відображення внутрішнього світу героїв, із акцентуванням ставлення наратора до зображуваного, що зближує новітні науково-дослідницькі тенденції з традиціями вітчизняного літературознавства.

У третьому розділі дисертації – *«Ризомна й дисперсна наративні моделі в українській повісті 2010-их років»* – представлений авторський аналіз «нетрадиційної (нелінійної) групи» (с. 152) наративних моделей: ризомної (3.1) і дисперсної (3.2). На додачу до вже виявлених прикмет дослідницької манери авторки дисертації слід вказати на скромність у репрезентації власних наукових здобутків. Так, Ю. Резніченко апелює до ідей В. Сірук щодо особливостей деяких наративних структур нелінійного типу і надає власним міркуванням і висновкам «прогностичний» характер – водночас відзначаємо глибокий та вправний аналіз літературно-художніх текстів, що втілюють поетику художнього наративу за визначеними параметрами. Дотримуючись алгоритму «вписування» української повісті 2010-их років в естетичну систему постмодернізму, авторка дисертації реалізує міжгалузеві паралелі, як-от, застосовуючи лінгвістичну парадигматику проф. Оксани Бабелюк до аналізу прозового наративу (с. 153). Обидві наративні моделі проаналізовані максимально вичерпно, простежені основні відмінності лінійно та нелінійно організованих текстів. Запропонований аналіз повісті О. Михеда «Д-р Металевий кулак проти Вітязя» дає можливість виокремити складові авторського стилю, позаяк вказані особливості аналізованого твору оприявнюють також поетику «Астри», що свідчить про сформованість і чітку визначеність мистецького стилю письменника. Погоджуючись із характеристикою художнього мислення автора як ризомного, зауважимо, що саме ризомне мислення Олександра Михеда визначає ризоматичну наративну (-е) модель (-ювання) як домінантну ознаку його письменницького світовідчуття.

Окремі твердження авторки потребують уточнення, як-от – «модифікація повісті з романічним сюжетом» (с. 168, щодо твору Івана Байдака), йдеться про потребу уточнити зміст поняття «романічний сюжет». Для конкретизації дослідницького дискурсу варто зважити, що поняття «нарративного повороту» трактуємо радше як позначення процесу, не як здійсненого факту в диференціації кількох наратологічних векторів. Щоразу нові / інші модифікації застосування класичного і посткласичного наратологічного інструментарію відкриває значні перспективи для розбудови аналітичної парадигми дослідження художнього викладу, своєрідності його «геометрії» (за Ж. Женеттом), що переконливо набуває стереометричних прикмет. Скажімо, Юлія Резніченко акцентує на понятті «психотерапевтичний нарратив» (с. 183), що, своєю чергою, активно зближує наратологію з когнітивістикою і відкриває новий дослідницький горизонт. Практичний аналіз української повісті 2010-их років – творів С. Процюка, О. Забужко, В. Даниленка – вияскравлює поетикальні особливості дисперсної нарративної моделі, при цьому авторка дисертації апелює до окремих аспектів психоаналітичних і гендерних студій.

Кожен розділ дисертації завершується висновками, що систематизують основні результати – спочатку теоретико-методологічного обґрунтування дослідження, а далі – поетикального аналізу за диференційованими типами організації повістєвого художнього нарративу в українській літературі 2010-их років. *Загальні висновки*, обумовлені структурою та змістом роботи, є логічними, засвідчують основні результати дослідження, переконливо констатують виконання усіх визначених завдань.

Два з чотирьох наявних додатків додатково увиразнюють запропоновану авторкою дисертації типологію нарративних моделей української повісті 2010-их років, зокрема, названа кожна модель, поданий перелік творів, що відповідають визначеним прикметам і деталізовані нарративні ознаки кожної моделі. Таким чином, обґрунтована типологія української повісті визначеного періоду може бути застосована для дослідження інших творів у заданих хронологічних межах,

в окресленому жанровому каноні чи в будь-яких по-іншому змодельованих дослідницьких ситуаціях. Завдяки додатками дослідження набуває цілісності, структурованості, системності.

Оцінка структури дисертації, мови та стилю викладу

Дисертація Юлії Резніченко «Наративні моделі української повісті 2010-х років» складається із анотації, вступу, трьох розділів, загальних висновків, переліку використаних джерел із 312 позицій та чотирьох додатків. Матеріали дисертаційної роботи викладені на 258 сторінках (з них 219 сторінок основного тексту). У роботі представлено ретельне дослідження поетикальних особливостей прозового наративу 25 повістей українських письменників періоду 2010-их років.

Дисертаційна робота написана українською мовою з використанням сучасної наукової термінології. Виклад матеріалу дисертації є логічним, грамотним і відповідає вимогам до наукових праць, зміст роботи висвітлює основні результати наукових досліджень. У роботі трапляються окремі помилки, що можуть характеризуватися як опечатки чи технічні хиби (як-от, посилання на №168 на сторінці 54 є помилковим, позаяк ідеться про монографію І. Папуші, поданої під №171), що не впливають на високий рівень здійсненого наукового дослідження.

Зауваження щодо змісту дисертації

У результаті аналізу дисертаційної роботи постає низка питань, що потребують уточнення:

1. У дисертації представлено детальний аналіз жанрової динаміки повісті в наратологічному ракурсі (підсумком є таблиця 1.1, с. 49) – чи можна визначити певні домінантні наративні моделі у повісті XI–XVIII століть, 1830 – 1990-их років, 1990-их років, 2010-их років? Яка наратологічна константа могла б стати визначальною в такій типології? І чи можемо визначити відмінності (які саме?)

- у моделюванні художнього наративу повісті 1990-их і 2010-их років?
2. У дисертації відзначено, що постмодерному текстові притаманна присутність кількох нараторів. Водночас поліцентровість викладу була однією із яскравих прикмет української прози кінця XIX – початку XX ст. Чи можемо твердити про наративну традицію в організації художнього викладу і чим могла би бути зумовлена тенденція до «наративного багатоголосся» в українській літературі?
  3. Які основні принципи зумовили вибір повістей для дослідження?
  4. Як підсумок здійсненого дослідження (уважного прочитання літературно-художніх творів, вмілого застосування наратологічного інструментарію для аналізу та систематизації викладу) – які ознаки наративного новаторства засвідчені в українській повісті 2010-их років?

Висловлені питання не мають принципового характеру, не применшують наукової ґрунтовності та практичної цінності здійсненого дослідження і не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації.

**Відповідність дисертації спеціальності,
за якою вона подається до захисту**

Дисертаційна робота Резніченко Юлії Олегівни на тему «Наративні моделі української повісті 2010-х років» цілком відповідає спеціальності 035 Філологія.

Загальні висновки

Таким чином, дисертаційна робота Резніченко Юлії Олегівни є самостійним завершеним науковим дослідженням на актуальну тему. Здобуті науково обґрунтовані теоретичні результати, як і їхня поетикальна репрезентація на матеріалі українських повістей 2010-их років, засвідчують формування перспективного напрямку в новітньому українському літературознавстві, значне розширення як термінологічної парадигми посткласичної наратології, так і простору для наукового осмислення сучасної

української літератури.

Дисертація виконана із дотриманням принципів академічної доброчесності, про що свідчить протокол аналізу звіту подібності (коефіцієнт подібності 1:7.3%; коефіцієнт подібності 2:2.8%).

Зважаючи на актуальність, новизну, важливість одержаних автором наукових результатів, їхню обґрунтованість і достовірність, а також практичну цінність сформульованих положень і зроблених висновків, дисертаційна робота «Наративні моделі української повісті 2010-х років», що представлена на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 035 Філологія, відповідає встановленим вимогам відповідно до наказу МОН України № 40 від 12 січня 2017 р. «Про затвердження вимог до оформлення дисертації», «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (Постанова Кабінету Міністрів України № 44 від 12 січня 2022 р. зі змінами від 21 березня 2022 р.), а її авторка – Резніченко Юлія Олегівна – заслуговує на присудження наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 035 Філологія.

Офіційний опонент

доктор філологічних наук,
професор,
завідувач кафедри світової літератури
Львівського національного університету
імені Івана Франка

Л.В. Мацевко-Бекерська

